

K O R E A

K A N Y S T R O V K A A K O R E J S K Ý B O D Y G U A R D

Když jsme konečně dorazili do Pchjong-jangu, čekala nás oficiální delegace, která se chovala opravdu oficiálně a náš přidělený průvodce nás s typickou korejskou úklonou a následným podáním ruky vítal slovy „tě pic, kluci a holky“. Pozdrav ho pracně naučili čeští inženýři, kteří tam v té době pracovali. Nám po seznámení nabídli k pití kanystrovku, vlastnoručně vyrobené pití, které mělo chránit organismus proti různým škůdcům, jako například škrkavkám. Doporučili nám dát si každé ráno pořádného panáka, jíst jen ovoce, které se dá oloupat, jinak že nás kolika nemine. Co je to kolika, to jsme už zažili při jiných zájezdech, ale v našem hotelu na to absolutně nebyly podmínky. Záchody se totiž nenacházely v hotelu, ale museli jsme přeběhnout dvorek s ohradou, na jehož konci se nacházely dvě budky se šlapkami v zemi. Byl nám přidělen korejský bodyguard, který tento dvorek přecházel čtyři metry sem a tam vojenským krokem v plné zbroji s výrazem plné zodpovědnosti za naši bezpečnost. Když některý zoufalec na poslední chvíli vběhl do budky, postavil se v pozoru přímo před dvířka na stráž. Tento náš ponižující úkon byl umocněn tím, že jedna strana budky vedla do ulice, kde korejské dětičky mezi prkny nás neustále sledovaly, zřejmě aby lépe poznaly evropské zvyky.

KOREA

KOREJSKÉ HRANÍ HYMEN

Na slavnostní představení nejen pro lid obecný, ale i pro generály jsme z Pchjong-jangu jeli několik hodin pustou krajinou bez silnic. Když jsme dorazili do vesnice, uviděli jsme vyvýšené podium a pod ním do nedohledna louku posetou papíry. Byly to hlavy diváků pokryté lodičkami vyrobenými z novinového papíru. Socialistický tisk velikosti Rudého práva posloužil proti úpalu. Rovnou z autobusu jsme vyběhli do stanů převléknout se do krojů, aby publikum dál v tom vedru nečekalo. Byli jsme okamžitě nahnáni na podium, protože, jak jinak, nejprve musely být proslovy o vzájemném přátelství obou našich národů, a potom ještě o přátelství obou našich národů se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak.

Stáli jsme ve třech řadách za sebou na jevišti, když spustil orchestr, který na naši počest nastudoval naše hymny. Byl tříčlenný: jeden muzikant hrál na tympán a další dva na er-chú. To je takový bubíneček, ze kterého trčí hůlka silná asi jako zobcová flétna, na jejímž druhém konci jsou dva kolíčky jako na houslích. Na tom je napjatá jediná struna, která se rozechvívá speciálním smyčcem. Vydává to zvuk jako meluzína, takže Kde domov můj prosvištěl za pár vteřin, pouze přerušovaný v nečekaných místech třísknutím speciálními poklicemi. Kdybychom nevěděli, že po české hymně se hraje slovenská, v tom jednolitým dlouhým kvílivým zvuku by to nikdo nepoznal. Začali jsme se trást smíchy, zkřížili jsme nohy, protože dlouhá cesta roztřeseným autobusem bez pauzy a hraní hymen mohly způsobit katastrofu. Vydrželi jsme jen do doby, kdy nějaký dobrák přitlumeně řekl „otočte se“. Za námi bylo velké filmové plátno celé vyplněné ručně malovaným portrétem hlavy prezidenta Antonína Zápotockého. Byl

vymalován asi jako třináctiletý chlapec s červenými tvářičkami tak, jak se malují v Koreji děti, šikmé oči, ale hlavně velmi realisticky vystižené odstávající uši. To už všem tekly slzy po tvářích. Nebyl z toho žádný mezinárodní skandál, druhý den v novinách napsali, že naše delegace při hraní našich hymen byla dojata až k slzám.

Po odehraném představení o žízni a hladu jsme byli pozváni na hostinu, kde u každého stolu s jídlem postával generál s metály a námi umělci. Vycházelo to cca tři umělci na jednoho generála. Ten nás během těch asi tří hodin spolustání

u společného stolu všechny přípitky pronášené generálem s nejvíce posetou hrudí metály vykonával jako důležitý státní úkol. Tvářil se tak vznešeně, až jsme si my zvědavci řekli, jak by to asi vypadalo, kdybychom si toho svého generála polidštili, tj. opili. Nejprve se připijelo českým vínem, ale zřejmě se nepočítalo s tím, že přípitků na přátelství bude takové množství, a tak po vínu došlo na korejskou kořalku. Ta do našeho hrdiny padala jako do studny i bez přípitků, nehnul ani brvou, zato já po skončení recepce nastoupila do autobusu téměř v bezvědomí. Později mně říkali, že jednomu muzikantovi museli cestou držet hlavu z okýnka a při dojezdu do hotelu jeden velice temperamentní tanečník namísto do schodů kráčel dozadu, takže ho museli vytlačit nahoru. Já jsem ale statečně jako první vběhla do hotelu a naštěstí našla správný pokoj.

Když jsme potom jezdili speciálním vláčkem po Koreji, tak každý, kdo přišel na snídani do jídelního vozu, hned ve dveřích musel vypít povinný frťánek kvůli škrkavkám. Jen nám třem, obětem korejské kořalky, nenalili. Také kvůli zdraví.

K O R E A

R E C E P C E V P O D Z E M Í

Ještě jednou jsem se v Koreji musela napít. To když nám udělali recepci na rozloučenou v podzemí, kde se během korejské války schovávalo civilní obyvatelstvo. Dolů vedlo tři sta schodů a ze záhadných důvodů v polovině byl umístěn klavír. V podzemí se jako vždy připíjelo na zdraví všehomožného, jedlo se, zpívalo se česky i korejsky. Já jsem jedla jen do chvíle, než jeden naproti mně stojící korejský funkcionář krknul a vytáhl z úst škrkavku. Jak nám potom vysvětlil náš doktor, který tam vedl českou nemocnici, někteří po válce měli žaludek tak přeplněný škrkavkami, že i tohle se mohlo stát. Potom jsem už jen pila, tentokrát samozřejmě jen jeden druh alkoholu. Když jsme kráčeli ven po těch tři sta schodech, klavír byl slyšet až na ulici. Každý si cestou brnknul. Aspoň tam nikoho nemohli zapomenout.

K O R E A

F O T B A L O V Ý S T A D I O N

Myslím, že každý, kdo měl v Pchjong-jangu, včetně kojenců, ruce a nohy, viděl naše představení, které se po tři dny konalo na stadionu. Vstupné se neplatilo, ale každý si musel na fotbalový stadión donést nějaké sedátko. A tak po našem představení zůstalo

na hřišti několik tisíc cihel a kamenů. Druhý den se tam odpoledne hrál fotbal a vpozdvečer zase my. Cihly a kamení bylo odklizeny bokem a nyní zase použito dalšími diváky. Toto se opakovalo třikrát. Proto jsme byli překvapeni, když jsme dostali od tohoto fotbalového družstva, které muselo být víc utahané z uklízení stadionu než ze zápasů, že jsou hrdí na to, že právě na jejich stadiónu jsme účinkovali. Asi to byl korejský humor.

K O R E A

N E C H T Ě Ň Ý H U M O R A K O R E J S K É K I N O

Pozvali nás také, samozřejmě povinně, jedno slunné odpoledne na promítání dokumentárního filmu o boji korejského lidu. Asi po půlhodinovém čekání znervózněl i náš vedoucí a šel zjistit, co se děje. Ujistili ho, že film mají. Ukázněně jsme seděli dál v horkém nedýchatelném prostředí, dokud nepřišel tlumočnick, se kterým odešel náš vedoucí. Když se vrátil, požádal nás, až nám něco sdělí, abychom se nesmáli, a v klidu se rozešli, jinak že si to s námi vyřídí. Potom nám konečně řekl, že korejští soudruzi zapomněli, že ve dne je světlo a oni bohužel nemají zatemnění, ale že můžeme počkat do setmění.

K O R E A

O S V Ě T A O P R E V E N C I

V jedné vojenské posádce jsme viděli asi 200 vojáků sedících na zemi se zkříženýma nohama, jak zbožně poslouchají mladičkou krásnou dívku. Když jsme se tlumočnicka zeptali, co je to za herečku, sdělil nám, že je to osvětová pracovnice, která vojákům vysvětluje, jak postupovat, aniž by uvedli ženu do jiného stavu. Neuměla bych si představit českou dívku, jak předstupuje před naše vojáky-vlčáky s tímto tématem. Jenže u nás muž neodvrhne ženu, když odmítne každý rok rodit. A která žena u nás by chtěla mít ve třiceti letech i patnáct dětí?